Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	42C/102/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5117233490
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Eva Kráľová
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2020:5117233490.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Evou Kráľovou v právnej veci žalobcu: S.. Š. L., K.., J..XX.XX.XXXX, Y. G. I. XXXX/X, XXX XX Ž., Š. Q. N., právne zastúpený JUDr. Tatiana Polková, advokátka so sídlom Na Priekope 174/13, 010 01 Žilina, proti žalovanému: F.. S. P., J..XX.XX.XXXX, Y. G. Z. XXXX/XX, XXX XX Ž., Š. Q. N., o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný F.. S. P. je povinný zaslať v lehote 5 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia žalobcovi doporučený list, ktorého obsahom bude ospravedlnenie v nasledovnom znení:

„Vážený pán S.. Š. L., K.., ospravedlňujem sa Vám za to, že v texte článku s názvom „Fašisticko-nacistická väčšina v J. N. odmietla čo i len debatovať o zdobrovoľnení doteraz povinného očkovania“ som Vás na str. č. X označil za fašistu. Zároveň sa Vám ospravedlňujem, že som Vás v označenom texte článku na str. X zaradil do skupiny K. J. N. označených ako fašisti/nacisti. Povinnosť ospravedlniť sa mi bola uložená rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 42C/102/2017 zo dňa 30.06.2020.“

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- EUR do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobným návrhom podaným Okresnému súdu Žilina osobne dňa 06.12.2017 v spojení s doplneným podaním doručeným súdu dňa 25.10.2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému žalobou o ochranu osobnosti vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaslať v lehote 5 dní od právoplatnosti rozhodnutia žalobcovi doporučený list, ktorý bude obsahovať text v nasledovnom znení: „Vážený pán S.. Š. L., K.., ospravedlňujem sa Vám za to, že v texte článku s názvom „Fašisticko-nacistická väčšina v J. N. odmietla čo i len debatovať o zdobrovoľnení doteraz povinného očkovania“ som Vás na str. č. X označil za fašistu. Zároveň sa Vám ospravedlňujem, že som Vás v označenom texte článku na str. X zaradil do skupiny K. J. N. označených ako fašisti/nacisti. Povinnosť ospravedlniť sa mi bola uložená rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 42C/102/2017 zo dňa 30.06.2020.“ Zároveň žiadal, aby súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- EUR do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a nahradiť trovy konania vo výške 100%.

2. Žalobca svoj žalobný návrh skutkovo odôvodnil tým, že zistil, že na internetovej stránke E.:/..N..sk je od 10.02.2017 uverejnený text s názvom „Fašisticko-nacistická väčšina v J. N. odmietla čo i len debatovať o zdobrovoľnení doteraz povinného očkovania“. Na strane č. X označeného textu sa okrem iného nachádza nasledovný text: „Takže (v zmysle vyššie uvedených definícii) S.. Š. L., K.., K. J. N. za N. je celkom jednoznačne fašistom, aj spolu so svojím kamarátom a dlhoročným spoločníkom v

K. S.. I. Q., U..“ Z údajov, ktoré sú sprístupnené na internetovej stránke vyplýva, že autorom textu je žalovaný. Uvedený text je zároveň zverejnený aj na viacerých sociálnych sieťach (E.:/..U., E.:/..A..U., E.:/..U., E.:/..P..U.). Označenie žalobcu za fašistu považuje žalobca za bezdôvodný a neprípustný zásah do jeho osobnostných práv, neprípustný zásad do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti a zásadným spôsobom ho poškodzuje v rodine, spoločnosti a verejnom a pracovnom živote. Z uvedených dôvodov sa žalobca domáha ochrany svojich osobných práv aj s primeranou satisfakciou. Z označeného textu možno ustáliť, že žalovaný vyslovene pohŕda osobnostnými právami žalobcu vyplývajúcimi z ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka, keď žalobcu označuje za fašistu a nemá v úmysle bez súdneho sporu upustiť od zásahov do osobných práv žalobcu, keď doslova ho vyzýva, aby ho zažaloval na súde (strana č. X sporného textu). Uznesením Okresného súdu Žilina č.k. XXC/XX/XXXX-XX zo dňa 14.06.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu Žilina sp. zn. XCo/XXX/XXXX zo dňa 23.10.2017 vyplýva, že žalovanému bola uložená povinnosť odstrániť hore označený text ako i povinnosť zdržať sa ďalšieho zverejňovania tohto textu. Podľa poznatkov žalobcu žalovaný nerešpektuje právoplatné a vykonateľné uznesenie o neodkladnom opatrení a v hore označenom texte, ktorý je stále zverejnený na hore označenej internetovej stránke a sociálnych sieťach, stále označuje žalobcu za fašistu a nacistu. Žalobca ďalej tvrdil, že žalovaný ho neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv poškodil v spoločnosti, vo verejnom a pracovnom živote. V pracovnom živote sa stretol s negatívnou reakciou kolegov, ktorí ho odsudzovali za jeho prepojenie s hnutím, ktoré sa všeobecne označuje „fašizmus“ a ktoré je v širokej verejnosti spájané s pôsobením rôznych extrémistických skupín a dokonca aj politických strán aktívne pôsobiacich na politickej scéne nielen v Slovenskej republike. Žalobca bol vyzývaný na vysvetlenie takéhoto označenia s tým, že jeho verejné označenie za fašistu je neprijateľné pre výkon jeho odborných činností. Rovnako odmietavo sa k nemu stavali aj priatelia, s ktorými sa žalobca v minulosti aj pravidelne stretával, a ktorí začali odmietať spoločenský styk so žalobcom s odôvodnením, že s fašistom sa nemajú dôvod rozprávať a stretávať. Žalobca je politicky aktívny občan (poslanec J. V. N. V., K. I., K. S. L.) a aj z titulu svojej politickej angažovanosti mu nie je príjemné každému vysvetľovať nezmyselnú spojitosť slobody v očkovaní s jeho označením za fašistu a nacistu. V krajine, ktorá okúsila na vlastnej skúsenosti fašistický a nacistický režim sa osoba označená za fašistu a nacistu stretáva s negatívnym postojom širokej verejnosti a žalobca nemá ani prostriedky technického charakteru, aby každému vysvetlil, že s fašizmom a nacizmom nemá nič spoločné. Žalobca ďalej citoval ust. § 11 a ust. § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom k tomu, že sa žalovaný odmieta dobrovoľne ospravedlniť a odstrániť nežiadúci stav, ktorý vyvolal, domáhal sa žalobca ochrany svojich práv cestou súdu a žiadal, aby súd vydal rozsudok v zmysle petitu žaloby.

3. Podaním doručeným súdu dňa 11.06.2018 sa k žalobnému návrhu vyjadril žalovaný, v ktorom uviedol, že žalobca je verejne činnou osobou (keďže je ako uvádza v žalobe - politicky aktívny občan - poslanec J. V. N. V., K. I., K. S.É. L. a okrem toho aj dlhoročný člen od roku 1990 a od roku 2014 aj podpredseda N., ako aj G. Š. Y. S. N. (1994 - 1998)). Ako verejne činná osoba musí žalobca zniesť väčšiu mieru kritiky než radový občan. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. XXCo/XXX/XXXX ako aj nález Ústavného súdu SR č. F.. Ú.N. XXX/XXXX. Ďalej poukázal na to, že žalobca vytrháva z kontextu článku jedinú vetu, keďže obsahuje odvolávku na „vyššie uvedené definície“, t.j. výrok nie je samostatným tvrdením, ale predchádza mu rozsiahly text. Zároveň poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Žilina č.k. XXC/XX/XXXX-XX zo dňa 14.06.2017 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. XCo/XXX/XXXX zo dňa 23.10.2017, ktoré podľa názoru žalovaného posudzovali iba samotný výrok a nie kontext celého článku. Okrem toho žalovaný poprel, že tento výrok bol zverejnený na sociálnych sieťach uvedených žalobcom. V ďalšom sa vyjadril k odôvodneniu uznesení vo veci nariadenia neodkladného opatrenia, a to najmä vo vzťahu k odkazom na článok na sociálnych sieťach. K uvedenému poznamenal, že tieto odkazy sú súčasťou webovej stránky a nedával ich tam on sám, a on ako redaktor ich nedokáže vypnúť. Žalovaný sa okrem toho vyjadril k pojmu fašista a uviedol, že môže ísť o po a) nadávku ako hocijaká iná, prípadne po b) môže ísť o človeka, ktorý sa formálne hlási k fašizmu, ďalej po c) o človeka, ktorý síce na verejnosti nevykazuje známky náklonnosti k fašizmu, ako to robí fašista typu b), ale vo svojej mysli vyznáva fašistickú ideológiu a jej zásadné súčasti alebo po d) o človeka, ktorého činy v dôsledku vedú k zavádzaniu, udržiavaniu, podpore či šíreniu zákonov, smerníc, pravidiel, praktík, či postojov, myšlienok a ideológií, ktoré sú svojou povahou fašistické. Samotný žalovaný tvrdil, že vo vzťahu k žalobcovi mienil označenie fašista ako v bode d), t.j. ide o človeka, ktorého konanie samo o sebe je vo svojej podstate fašistické alebo ktorý navádza iných ku konaniu v princípe fašistickému, ktorý si však možno ani nie je vedomý tejto skutočnosti. A to je presne ten význam slova „fašista“, ktorý použil v napadnutom článku. Okrem toho sa obšírne zaoberal pojmom fašizmus. Podľa názoru žalovaného, je to práve žalobca, ktorý chce obmedziť jeho

slobodou slova, čo je jedným zo znakov fašizmu, keďže ani v jednom bode nenapadol pravdivosť ním uvádzaných skutočností, ani jeho logického postupu, ktorým dospel k hodnotiacemu úsudku, že je skutkovým fašistom. Žalobcu mu teda zrejme chce zakázať hovoriť pravdu o jeho verejnom pôsobení. To, samo o sebe (potláčanie slobody slova), je jednou z typických známok fašizmu, tzn. žalobca tým de facto potvrdzuje, že je fašistom. Zároveň poukázal na to, že žalobcov spoločník v podnikaní v piatich spoločnostiach K.. S.. I.V. Q. U.. bol v období od 11.09.1997 do 05.09.2013 vedúcim slovenskej pobočky nadnárodnej korporácie N. K., ktorá je jedným z najväčších výrobcov vakcín na svete. Žalobcov spoločník teda preukázateľne je úzko spojený s prinajmenšom jednou korporáciou. Pritom žalobca sám na pôde J. N. z pozície predsedu I. J. N. K. L. presadzuje plošné (či dokonca povinné) očkovanie proti ľudskému papilómovému vírusu vakcínami práve od vyššie spomenutej firmy S.. Žalobca zároveň je podpredsedom politickej strany N., ktorá je v súčasnosti súčasťou vládnej koalície a bola ňou aj od 04.07.2006 do 08.07.2010, kedy došlo k mimoriadne lukratívnej vládnej zákazke pre spoločníkom zastupovanú korporáciu - nákup milióna vakcín proti pandemickej (prasacej) chrípke v celkovej hodnote 7,6 milióna EUR, ktoré však skoro nikto nechcel, takže drvivá väčšina (vyše 90%) z nich nakoniec skončila v odpade. V danom čase žalobca ako spoluvlastník polikliniky Ž.F., dostal dotáciu z eurofondov vo výške 1,6 milióna EUR. Žalovaný rozsiahlu časť svojich vyjadrení k žalobe venoval problematike vakcinácie a jej zdobrovoľneniu a opakovane poukazoval na prepojenosť žalobcu s vládnou mocou a korporáciami, čo je typická charakteristika fašizmu. Okrem toho žalovaný poukázal na to, že žalobca je podpredsedom N., ktorá bola v minulosti súčasťou vládnej E. N. Ľ.W. N. počas vojnového Slovenského štátu (1939 - 1945), ktorý kolaboroval s fašistickými a nacistickými režimami. Zotrval na tom, že žalobca je podľa jeho názoru skutkový fašista, t.j. človek, ktorý koná preukázateľne v súlade s definičnými znakmi pojmu fašizmus. Okrem toho poznamenal, že jeho označenie žalobcu za fašistu je kritikou žalobcu, ktorá nie je neprípustným zásahom do osobnostných práv žalobcu, keďže ním uvedené tvrdenia sú založené na overiteľných faktoch a hodnoverných zdrojoch, ktorých pravdivosť žalobca nijak nenapadol. Zdôraznil, že vo vzťahu k žalobcovi „nejde o nejaké jeho subjektívne názory a pocity“, ale o overiteľné fakty a jasnú logiku. Mal za to, že jeho kritika je vecná, tzn. opiera sa o pravdivé skutočnosti a z nich vyplývajúce závery, ktoré tieto skutočnosti odôvodňujú, a tým pádom je oprávnená. Nejde teda o neprípustný zásah do žalobcových osobnostných práv, neprípustný zásah do jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. V závere tvrdil, že žalobcovo tvrdenie, že jeho označenie za fašistu ho zásadným spôsobom poškodilo v rodine, spoločnosti a pracovnom živote je nepravdivé. Veď predsa žalobcovo fašistické konanie si mohli všimnúť (a určite aj všimli) mnohí iní ľudia a žalovaný si je skoro istý, že on nebol prvý, keďže on žalobcovo verejné vystupovanie sleduje len od roku 2009, pričom žalobca je verejne činný už oveľa dlhší čas (najmenej od roku 1994, keď sa stal štátnym tajomníkom S. N.). Ak žalobcu niečo naozaj poškodzuje v rodine, spoločnosti a verejnom a pracovnom živote je to samotne jeho (svojou povahou) fašistické konanie. Okrem toho poznamenal, že pojem „fašista“ sa v slovenských oznamovacích prostriedkoch bežne a hojne používa, čo deklaroval výpisom novinových titulkov. Svoju kritiku žalobcu považoval za vecnú, podloženú a oprávnenú, a tak žiadal žalobu zamietnuť.

4. Dňa 25.10.2018 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného, v ktorom poukázal na to, že majiteľ (administrátor) web stránky je zodpovedný za obsah uverejnený na jeho stránke, okrem toho má zriadený zabezpečený prístup k administrácií webstránky u svojho poskytovateľa webhostingu a bez znalostí prístupových údajov sa nedajú na stránke vykonávať legálne zmeny. Ak teda majiteľ domény slobodavockovani.sk na svojej stránke doslovne uvádza v stĺpci „sociálne siete“ Naše diskusné fórum, J. N.Á. na I..U., J. N. J. I..U., J. N. J. A.+, J. N. J. Y., J. stránka na Facebooku zodpovedá za obsah zverejnených príspevkov na označených sieťach. Podľa informácii na T..N..sk je správcom stránky práve F.. S. P.. Spojenia na ďalších spolutvorcov tejto stránky sú správcovi známe, nepovažuje za dôležité a vhodné ich uvádzať, ak ho títo nepožiadajú. Správcovia sociálnych sieti archivujú všetky pohyby na jednotlivých webstránkach a sú povinní na požiadanie oprávnenej osoby, všetky tieto informácie poskytnúť i s presnou IP adresou odosielateľa. Žalobca rešpektuje právo žalovaného na slobodu prejavu, avšak zdôrazňuje, že sloboda prejavu nie je bez hraníc. Žalobca je presvedčený, že nie je žiaden skutkový základ, na podklade ktorého mohol a môže žalovaný dôvodne označovať žalobcu za fašistu. Žalobca rešpektuje právo na slobodu prejavu žalovaného a i keby nesúhlasil s jeho myšlienkami, argumentmi a postojmi v súvislosti s názormi na akúkoľvek ľudskú činnosť a iné názory kohokoľvek, nikdy by si nedovolil žalovaného (ale ani inú osobu) bez rozumného skutkového podkladu za „ fašistu“. Žalovaný označuje žalobcu za fašistu dokonca aj vo svojom vyjadrení z 08.06.2018 a teda pokračuje v neoprávnenom zasahovaní do osobnostných práv žalobcu. Úplne nezmyslene spája žalobcu so spoločnosťami, ktoré pôsobia vo farmaceutickom priemysle, s ktorými žalobca nemá nič spoločné. Rovnako nezmyslene spája žalovaný žalobcu dokonca s vojnovým slovenským štátom a E. N. Ľ. N..

Tieto úvahy žalovaného sú už tak absurdné, že nie sú hodné ďalšieho komentára zo strany žalobcu. Žalobca ďalej vo svojom vyjadrení poukázal na ďalšie skutkové okolnosti, a to na str. X sporného textu špecifikovaného v žalobe z 05.12.2017 je žalobca zaradený medzi osoby (poslancov J. V. N. V. L. N.Ú. J. V.), ktoré sú označené ako „ fašisti/nacisti“. Žalovaný takto opakovane v spornom článku označuje žalobcu za fašistu, pričom v jednom prípade k takémuto označeniu pridáva označenie „nacista“. Za účelom preukázania negatívnych dôsledkov znevažovania osobnosti žalobcu výrazmi „ fašista/nacista“ a v súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy žalobca navrhol vypočuť svedkov F.. M. H., K. XXXX/X, XXX XX Ž., S.. S. K.M., K.. Q.. E. XXXX/XX, XXX XX Y. M. S. H., H. X. XXX, XXX XX H. X..

5. Podaním doručeným súdu dňa 18.01.2019 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu, v ktorom uviedol, že má síce prístup k správe na stránke T..N..sk, kde je v ľavom stĺpci odkazovaných stránok, resp. diskusných fór na vyššie menovaných sociálnych sieťach, no nemá správcovský prístup k celým menovaným sociálnym sieťam, a tak nie je v jeho kompetencii odstrániť prípadné výskyty celého článku, resp. spornej vety z napadnutého článku tak, ako žiada žalobca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Rovnako žalovaný nemá právo mazať, meniť ani čítať iné ako ním spracované miesta na sieti, preto považoval túto požiadavku žalobcu za absurdnú. V ďalšom sa vyjadroval k správe na sociálnych sieťach a skutočnosti, že nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že miesta na sociálnych sieťach sú len pre prihlásených, keďže sú aj pre neprihlásených. Okrem iného poznamenal, že on sám je majiteľom iba jednej domény, t.j. T..N..sk, pričom menoval majiteľov ostatných domén - sociálnych sietí, i keď samotný žalovaný nie je vlastníkom žiadnej sociálnej siete. Okrem vyjadrení vo vzťahu k fungovaniu a správe domén a sociálnych sieti sa žalovaný vyjadril aj k tomu, že pravdivosť ním uvádzaných faktov a bezchybnosť jeho logického postupu, ktorým dospel k hodnotiacemu úsudku, že žalobca je fašista - podľa jeho názoru „skutkový fašista“, žalobca nijako nespochybnil a nevyvrátil. Vo vzťahu k žalovaným zverejňovaným údajom o žalobcovi konštatoval, že ide o dávno dostupné údaje, ktoré už boli zverejnené predtým, ako ich zverejnil žalobca. Zotrval na tom, že žalobca je verejne činná osoba, a preto musí zniesť väčšiu mieru kritiky než radový občan. Pritom jeho hodnotiaci úsudok, že žalobca je fašista, sa týka výlučne jeho verejnej činnosti, resp. výkonu povolania. Podľa vyjadrenia žalovaného nie je predsa možné, aby v právnom a demokratickom štáte nemohol novinár o fašistovi uviesť, že je fašista, keď to dobre doloží overiteľnými faktami a jeho argumentácia je logicky bezchybná. To by už nebol právny a demokratický štát, ale totalitný režim, v ktorom neexistuje sloboda slova (akým je napr. aj fašizmus), takže keď sa tohto žalobca dožaduje, len tým potvrdzuje, že naozaj je fašistom. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca svojím doterajším správaním v rámci tohto súdneho sporu i v rámci konania poskytol celý rad ďalších dôkazov o tom, že skutočne je fašistom. Za týchto okolností nevidí najmenší dôvod, pre ktorý by mal upustiť od označovania žalobou za fašistu, keďže je tu veľa vecných argumentov za a žiadny proti správnosti tohto označenia. Žalovaný žiadal priznanie navrhovanej náhrady vo výške 1.000,- EUR zamietnuť s poukazom na svoju zlú finančnú situáciu z dôvodu, že od 01.11.2014 je evidovaný na ÚPSVaR Žilina ako nezamestnaný uchádzač o zamestnanie, nemá nijaké stabilné príjmy ani zo zamestnania, ani z podnikania a ani od štátu nedostáva vôbec nič. Žije v podstate len z milodarov od osôb, ktoré si cenia jeho dobrovoľnícku (neplatenú) prácu na poli informovania o očkovaní, pričom sa stará o (a živí) 3 nezaopatrené deti vo veku 9, 11 a 15 rokov a príjem manželky z jej zamestnania na polovičný úväzok nepokryje ani ich pravidelné mesačné náklady na byt. Z uvedených dôvodov žiadal o zamietnutie žalobcovho návrhu o náhradu nemajetkovej ujmy.

6. Dňa 11.02.2019 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 18.01.2019, v ktorom uviedol, že je zložité vyjadrovať sa k nekonzistentným tvrdeniam žalovaného, ktorý sústavne a opakovane označuje žalobcu za „fašistu“ a ešte sa domáha zároveň súdnej ochrany vo forme zamietnutia žaloby za označené výroky. Žalovaný dokonca výslovne trvá na tom, že žalobca naozaj je (skutkový) fašista. Obsahom svojich písomných podaní žalovaný len potvrdzuje dôvodnosť žalobcom podanej žaloby na ochranu osobnosti. Žalobca nežiada od žalovaného v súdnom konaní, aby neprezentoval slobodne svoje názory bez ohľadu na ich odbornosť vo vzťahu k výsostne odbornej problematike, ktorej sa na sociálnych sieťach vo svojom článku venoval, ale žiada len to, aby svojimi výrazmi nedehonestoval jeho osobnosť, pretože žalobca nie je žiadnym fašistom ani nacistom. Spôsob života a sociálne pomery žalovaného sú jeho súkromnou vecou a žalobca nebude komentovať žalovaným uvádzanú skutočnosť, podľa ktorej „ žije v podstate len z milodarov“. V konečnom dôsledku by nebolo od veci skúmať akým spôsobom tieto milodary žalovaný rieši z hľadiska ich priznávania na príslušnom daňovom úrade. Uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy je formou satisfakcie pre žalobcu, ale zároveň plní aj funkciu sankčnú pre žalovaného, aby si tento konečne uvedomil, že nemôže bez vecných a zákonných dôvodov sústavne a zrejme podľa názoru žalovaného donekonečna znehodnocovať

osobnosť žalobcu výrokmi, že je fašista resp. nacista. Úmyslom žalobcu nie je potlačovať slobodu slova žalovaného a právo jeho čitateľov na informácie, ani ho finančne zruinovať, ale úmyslom žalobcu je ochrana jeho dôstojnosti, dobrého mena a cti proti šíriteľovi jeho označenia za fašistu resp. nacistu. Žalovaný sa na jednej strane domáha rešpektovania svojich práv, na druhej strane tvrdí, že pokiaľ sa žalobca domáha ústavou priznaného práva na súdnu ochranu, tak potvrdzuje, že je naozaj fašista. To je skutočne prejav objektívneho rešpektu k právam iných zo strany žalovaného, ktorý teda zjavne vidí len svoje práva, ale pokiaľ si svoje právo uplatňuje aj iná osoba, tak je podľa jeho názoru fašistom.

7. K vyjadreniu žalobcu bolo súdu doručené dňa 13.03.2019 vyjadrenie žalovaného, v ktorom opätovne uviedol, že žalobca sa opäť ani len raz nepokúsil, čo i len spochybniť, nieto ešte vecne vyvrátiť, čokoľvek z jeho uvedenej vecnej argumentácie, ktorou jednak vyvracia jeho nepravdivé tvrdenia (napr. o fungovaní sociálnych sietí), jednak dokladá, že na základe jeho skutkov je úplne oprávnené označiť ho za fašistu v zmysle jeho uvedenej definície fašizmu. Žalovaný opätovne zdôraznil, že trvá na tom, že na základe ním uvedených faktov alebo logických argumentov, na základe ktorých dospel k hodnotiacemu úsudku, že žalobca je (v zmysle ním uvedenej definície fašizmu) podľa svojich skutkov fašistom. Podľa vyjadrenia žalovaného žalobcova žaloba na ochranu osobnosti je úplne nedôvodná. Celý napadnutý článok nie je vôbec o názoroch, ale o doložených faktoch a logike. Na základe nich žalovaný logicky dospel k hodnotiacemu úsudku, že žalobca je fašistom v zmysle ním v tom istom článku uvedenej definície fašizmu. Napadnutý článok sa vôbec nevenuje odbornej stránke očkovania, imunológii, medicíne a pod. Je len a len o ľudských právach a ich pošliapavaní, ktoré žalobca celkom jednoznačne presadzuje na pôde J. N.. Pokiaľ je akékoľvek očkovanie povinné, tak to znamená, že človek nemá právo nakladať so svojím vlastným telom (u detí v zastúpení rodičmi) podľa svojho uváženia (najlepšieho vedomia a svedomia), ale niekto iný (štát) môže v rozpore s jeho vôľou určiť, čo sa s jeho telom stane. Inak povedané: štát je majiteľom tiel občanov. To sa rovná otroctvu. A keďže žalobca práve toto (povinné očkovanie) presadzuje, de facto presadzuje otroctvo, čiže brutálne pošliapavanie ľudských práv. Žalobca teda na pôde J. N. presadzuje pošliapavanie ľudských práv v prospech aj farmaceutickej firmy, ktorej slovenskú pobočku dlhé roky riadil jeho spoločník v podnikaní. A keďže žalobca je verejným činiteľom a žalovaného hodnotiaci úsudok sa týka výlučne jeho verejnej činnosti: pričom nejde ani o utajovanú skutočnosť (štátne tajomstvo), ani o čokoľvek, čo by podliehalo ochrane osobných údajov, jeho dôvody označovať žalobcu za (skutkového) fašistu sú nielen vecné, ale aj zákonné. Podľa vyjadrenia žalovaného žalobca požaduje neoprávnené potlačenie jeho slobody slova a práva jeho čitateľov na informácie, a popritom ešte finančné zruinovanie jeho rodiny. Žalovaný ďalej uviedol, že na Slovensku neexistuje nijaké právo verejného činiteľa nebyť kritizovaný za svoju verejnú činnosť. Žalovaný nepopiera žalobcovi právo žalovať ho, pokiaľ by preukázal, že jeho tvrdenia sú buď logicky chybné, alebo že vychádza z nepravdivých faktov, tzn. že jeho hodnotiaci úsudok, že žalobca je (skutkový) fašista, je fakticky alebo logicky nesprávny. Ale keďže žalobca nič také nepreukázal, ba ani len sa o to nepokúsil, ba čo viac - vyslovene to odmietol urobiť, tak de facto požaduje zákaz tvrdiť o verejne činnom fašistovi, že je fašista a postihovanie takéhoto skutku pokutou 1.000,- EUR by bolo jednoznačné a hrubé porušenie Ústavou SR zaručenej slobody slova, a preto žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a nahradiť mu trovy konania.

8. K vyjadreniu žalovaného bolo súdu dňa 16.04.2020 doručené vyjadrenie žalobcu zo dňa 15.04.2020, v ktorom uviedol, že žalobca znovu opakuje, že nespochybňuje právo každého na slobodu prejavu, slobodu prijímania a šírenia informácií. Žalovaným zverejnené urážlivé a hanlivé označenia žalobcu sú výsledkom straty legitímnej argumentácie žalovaného k tak vysoko odbornej téme ako je povinné očkovanie dieťaťa. Z obsahu vyjadrenia žalovaného z 13.03.2019 ale vyplýva, že tento sústavne a opakovane aj v priebehu súdneho konania po podaní žaloby o ochranu osobnosti pokračuje v označení žalobcu „...že je naozaj fašista“. Na tomto mieste treba pripomenúť, že žalobca žiadnymi urážlivými výrokmi nedehonestuje žalovaného za jeho názory súvisiace s témou povinného očkovania detí, bez ohľadu na to, či s nimi súhlasí alebo nesúhlasí. Žalovaný ale svoj názor na odbornú medicínsku tému presadzuje urážaním žalobcu a označovaním ho za „fašistu“. Na tomto mieste nie je dôvod na odbornú medicínsku diskusiu k tejto téme, a preto žalobca len poukazuje na judikatúru slovenských súdov k téme „povinné očkovanie dieťaťa“, ktorá vylučuje racionálny základ argumentov žalovaného smerujúcich k urážkam žalobcu. NS SR v rozsudku sp. zn. XSžo XX,XX/XXXX z 26.04.2018 povedal: „Ochrana, podpora a rozvoj verejného zdravotníctva je vecou celospoločenskou a zabezpečenie verejného zdravia nemožno ponechať na slobodnej voľbe jednotlivca, preto ani zákonný zástupca dieťaťa nemá právo odmietnuť jeho povinné očkovanie.“ NS SR opiera svoje právne úvahy o právny názor Ústavného súdu SR vyslovený v náleze č.k. K..Ú. XX/XXXX - XXX z 10.12.2014, v ktorom okrem iného ústavný súd povedal: ,, Avšak účelom a dôsledkom povinnosti podrobiť sa povinnému očkovaniu nie je ukončenie

života alebo priama hrozba jeho ukončenia, ale naopak, účelom je život chrániť a predchádzať vzniku a šíreniu prenosných a smrteľných ochorení. Pri dodržaní právom predpísaných zdravotníckych postupov a zohľadnení zdravotných kontraindikácií očkovanej osoby nie je následkom povinného očkovania ohrozenie života, ale naopak, jeho ochrana."

9. Súd vo veci nariadil a dňa 29.10.2019, 13.12.2019, 14.02.2020 a 30.06.2020 vykonal pojednávania v súlade s ustanovením § 180 CSP za účasti strán sporu a právnej zástupkyne žalobcu. PZ žalobcu vo svojom prednese zotrvala na skutkovej a právnej argumentácii uvedenej v žalobnom návrhu. Takisto žalovaný vo svojom prednese zotrval na všetkých svojich vyjadreniach k podanej žalobe a doručeným vyjadreniam žalobcu. Na pojednávaní konanom dňa 13.12.2019 súd vykonal výsluch žalobcu a výsluch svedka S.. S. K.. Vo výsluchu svedkov súd pokračoval na pojednávaní konanom dňa 14.02.2020, kedy vykonal výsluch ďalších navrhnutých svedkov zo strany žalobcu, a to F.. M. H. M. G.. S. H..

10. Následne súd vykonal dokazovanie oboznámením sa dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise a vec posúdil podľa nižšie citovaných zákonných ustanovení:

11. Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej iba OZ) fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

12. Podľa § 12 ods. 1 OZ, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením.

13. Podľa § 12 ods. 2 OZ, privolenie nie je potrebné, ak sa vyhotovia alebo použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky, zvukové alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona.

14. Podľa § 12 ods. 3 OZ, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby.

15. Podľa § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

16. Podľa § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

17. Podľa § 13 ods. 3 OZ, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

18. Podľa čl. 19 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej iba Ústava SR) každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a tiež pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

19. Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

20. Podľa čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoľovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

21. Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

22. Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

23. Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti.

24. Podľa čl. 10 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd každý má právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

25. Podľa čl. 10 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

26. Podľa čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

27. Občiansky zákonník v ust. § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Súčasťou práva na ochranu osobnosti je i právo na súkromie a rodinný život, ktoré v sebe zahrňuje tiež právo fyzickej osoby na spolužitie s ďalšími osobami, predovšetkým s členmi rodiny. Zákon nedefinuje pojem zásah, ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie, ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi sú predovšetkým neoprávnenosť zásahu a jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na chránené osobné práva fyzickej osoby. Medzi neoprávneným zásahom a poškodením (ohrozením) niektorého z osobnostných práv musí byť vzťah príčinnej súvislosti. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Obč. zák.). Fyzická alebo právnická osoba môže byť zodpovedná za nemajetkovú ujmu na osobnosti inej fyzickej osoby iba vtedy, ak neoprávnený zásah spočívajúci v porušení alebo len v ohrození osobnosti fyzickej osoby skutočne vyvolala.

28. V prípade zásahu do práva na ochranu jej osobnosti má fyzická osoba v zmysle cit. ust. § 13 ods. 1 OZ právo domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

29. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané nasledovné skutočnosti: Žalovaný je správcom a majiteľom domény T..N..sk, na ktorej bol uverejnený sporný článok s názvom „Fašisticko-nacistická väčšina v J. N. odmietla čo i len debatovať o zdobrovoľnení doteraz povinného očkovania“, v ktorom žalovaný označuje žalobcu za fašistu. Medzi stranami je nesporné, že autorom tohto článku je žalovaný, ktorý túto skutočnosť v rámci svojich písomných vyjadrení opakovane potvrdil. Na doméne žalovaného, T..N..sk, sú funkčné odkazy, linky na sociálne siete, a to facebook.com, T..Y..U., T..I..U.. Čitateľ textu sa tak môže „prekliknúť“ priamo na odkaz na článok a aktivity žalovaného na uvedených sociálnych sieťach, pričom prístup na tieto siete má aj neprihlásený užívateľ. Rovnako je nesporné a žalovaný zotrval na tom, že označil žalobcu za fašistu, avšak poukázal na vlastnú definíciu tohto pojmu, ktorú uviedol v článku. V priebehu sporu vo svojich vyjadreniach žalovaný opätovne zotrval na svojom názore, že žalovaný je fašistom v zmysle jeho definícii, t.j. koná v súlade s ideológiou fašistického hnutia práve v súvislosti s problematikou vakcinácie.

30. Za sporné medzi stranami súd považoval to, či označením žalobcu za fašistu (v texte článku žalovaný žalobcu zaradil do skupiny K. J. N. označených ako fašisti/nacisti) v kontexte uvedeného článku došlo k zásahu do jeho osobnostných práv, ktoré by mali za následok jeho poškodenie v osobnom, pracovnom

a verejnom živote. Na účely posudzovania tohto nároku súd posudzoval, či je žalobca verejným činiteľom, prípadne verejne činnou osobou. Z vykonaného dokazovania, a to najmä výsluchu samotného žalobcu mal súd za nesporné, že žalobca je verejným činiteľom. Jediným zákonom definujúcim pojem verejný činiteľ (práve na účely trestné konania) je Trestný zákon. Podľa tohto § 128 ods. 1 Trestného zákona je verejný činiteľ prezident Slovenskej republiky, poslanec Národnej rady Slovenskej republiky, poslanec Európskeho parlamentu, člen vlády, sudca Ústavného súdu Slovenskej republiky, sudca, prokurátor alebo iná osoba zastávajúca funkciu v orgáne verejnej moci, príslušník ozbrojených síl, osoba v služobnom pomere, starosta, predseda vyššieho územného celku, poslanec orgánu územnej samosprávy, štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy, územnej samosprávy alebo iného štátneho orgánu, osoba, ktorá vykonáva pôsobnosť v rámci právnickej osoby, ktorej zákon zveruje právomoc rozhodovať v oblasti verejnej správy, notár, súdny exekútor, člen lesnej stráže, vodnej stráže, rybárskej stráže, poľovníckej stráže, stráže prírody alebo osoba, ktorá má oprávnenie člena stráže prírody, ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená.

31. Následne sa súd zaoberal aj tvrdením žalovaného, že žalobca je verejne činnou osobou. Verejne činnú osobu zákon nedefinuje, no v zmysle konštantnej judikatúry verejne činná osoba musí strpieť väčšiu dávku kritiky. Judikatúra ako aj právna teória definuje osoby verejného záujmu ako osoby pôsobiace verejne, resp. ako verejne činné osoby, t.j. osoby známe na verejnosti na základe svojej činnosti pre verejnosť alebo na verejnosti. Ide teda o osoby, ktoré sú stredobodom verejného záujmu v spojitosti s určitou činnosťou alebo udalosťou verejného záujmu. Ide napríklad o politikov, významných umelcov, športovcov a pod. U osôb verejného záujmu možno za určitých okolností bez ich súhlasu zverejňovať pravdivé informácie z ich súkromného života. Naopak, u ostatných osôb je takéto zverejňovanie bez ich privolenia vylúčené. Ak ide o osobu verejného záujmu, pričom ide o výkon jej súkromných vecí, je posudzovanie oprávnenosti zásahu do súkromia zverejnením informácií o nej problematickejšie, nakoľko jej právo na ochranu súkromia síce ustupuje pred celospoločensky oprávneným záujmom na verejné informácie, ale zásah ani v tomto prípade nemôže byť bezhraničný. Hranice práva na súkromie osoby verejného záujmu sú limitované tým ako jej súkromné informácie súvisia s vecou verejnou, resp. s verejnou činnosťou takejto osoby. V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti súdov je zrejmé, že najväčšiu mieru kritiky musia strpieť verejní činitelia, do určitej miery musia strpieť kritiku aj osoby verejného záujmu. Nemožno však u takejto osoby požadovať strpenie takých zásahov, ako u verejných činiteľov, kde je miera prípustnej kritiky vyššia. V danom prípade v čase publikovania článku žalobca bol a v súčasnosti aj je verejným činiteľom. Podľa názoru vyjadreného v uznesení Ústavného súdu SR sp.zn. F.. Ú. XXX/XX-XX: „Samozrejme, aj takáto osoba má právo na ochranu osobnosti, dokonca aj vtedy, ak koná ako súkromná osoba, ale potreba takejto ochrany musí byť v rovnováhe so záujmami otvorenej diskusie o prejavoch takejto osoby.“ Preto je nutné konštatovať, že aj osoby s tzv. „zníženiu mierou“ prípustnosti kritiky, majú právo na ochranu súkromia a s tým spojenú ochranu osobnosti.

32. V predmetnom konaní oproti sebe stoja dve základné práva, a to právo na ochranu osobnosti a právo na slobodu prejavu a na informácie. Súd konštatuje, že v prípade neoprávneného zásahu do práva na súkromie žalobcovi nevzniká procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. (uznesenie NS SR X U. XXX/XXXX). Súd preto pri maximálnom rešpektovaní práva na slobodu prejavu konštatuje, že je nutné každému právu určiť hranice, aby nedochádzalo k neprimeraným zásahom do práv iných osôb, v danom prípade do práva na ochranu osobnosti.

33. Ustanovenia § 11 až 16 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) upravujú právo na ochranu osobnosti ako jednotné právo zabezpečujúce v občianskoprávnej oblasti rešpektovanie osobnosti fyzickej osoby a jej všestranný slobodný rozvoj. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 OZ). Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 OZ). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/> 13 ods. 2 OZ). Z citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka vyplýva, že predpokladmi úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je

skutočnosť, že a/ došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti, b/ tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach c/ medzi konaním neoprávnene zasahujúceho subjektu a vzniknutou nemajetkovou ujmou je vzťah príčinnej súvislosti. Tieto predpoklady musia byť splnené súčasne (kumulatívne); pokiaľ z nich nie je splnený čo i len jeden, je vylúčené uplatnenie sankcií podľa § 13 OZ. <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>

34. Základnou hmotnoprávnou podmienkou pre vznik osobitných občianskoprávnych sankcií v zmysle § 13 OZ je objektívna spôsobilosť zásahu vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúcu buď v porušení, alebo i len ohrození osobnosti fyzickej osoby. Tento znak je daný, ak zásah do cti alebo dôstojnosti fyzickej osoby je v konkrétnom prípade objektívne so zreteľom na všetky okolnosti prípadu spôsobilý ohroziť uvedené chránené hodnoty ľudskej osobnosti. Pri konštrukcii, ktorá bola zvolená v ustanovení § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka nie je významná subjektívna stránka (teda to, ako určitá fyzická osoba zo svojich subjektívnych hľadísk vníma určité konanie a jeho dôsledky). Objektívne spôsobilé zasiahnuť do chránených osobnostných práv je konanie, ktorého dôsledky by v rovnakej situácii negatívne pôsobili na každú inú fyzickú osobu ako nebezpečenstvo zníženia jej vážnosti u spoluobčanov a tým aj nebezpečenstvo nepriaznivého ovplyvnenia jej uplatnenia v spoločnosti. Vzhľadom na to, že právna úprava ochrany osobnosti je založená na objektívnom princípe, nevyžaduje sa, aby na strane pôvodcu zásahu existoval úmysel priamy alebo nepriamy, alebo nedbanlivosť či už vedomá alebo nevedomá. V dôsledku toho môže byť uvedený znak daný aj v prípade mimovoľného konania alebo konania zo žartu a napokon aj konania v dobrej viere, pri ktorom si konajúci neuvedomuje objektívnu spôsobilosť svojho konania zasiahnuť do osobnosti inej fyzickej osoby (napríklad aj vtedy, ak je osobne presvedčený o pravdivosti ním prednesených nepravdivých skutkových tvrdení o niekom inom).

35. Neoprávneným je zásah, ktorý je v rozpore s právnym poriadkom. Môže k nemu dôjsť ústne, písomne alebo aj inak, vždy však musí byť jeho súčasťou rozpor so zákonom spočívajúci v tom, že ten, kto do chránených práv zasiahol, nemal na to zákonné oprávnenie a že nebol daný žiadny z dôvodov výnimočne vylučujúcich protiprávnosť zásahu. Vo všeobecnosti sa pripúšťa, že neoprávnenosť vylučuje predchádzajúci súhlas dotknutej osoby so zásahom do jej osobnosti, ale tiež existencia zákonom uznávaného dôvodu pre určitý zásah (napríklad výkon iného subjektívneho práva stanoveného zákonom alebo pri plnení povinnosti vyplývajúcej zo zákona).

36. O vzťah príčinnej súvislosti medzi neoprávneným zásahom objektívne spôsobilým negatívne zasiahnuť do niektorej z hodnôt tvoriacich fyzickú a morálnu integritu osobnosti a vznikom jej nemajetkovej ujmy spočívajúcej v porušení alebo aspoň ohrození chránených osobnostných práv ide vtedy, ak ujma je dôsledkom zásahu.

37. Na základe vyššie uvedeného, že objektívne spôsobilé zasiahnuť do chránených osobnostných práv je každé také konanie, ktorého dôsledky by v rovnakej situácii negatívne pôsobili na každú inú fyzickú osobu ako nebezpečenstvo zníženia jej vážnosti alebo aj len hrozili možnosťou nepriaznivého ovplyvnenia jej uplatnenia v spoločnosti. Po ustálení, že žalovaný vo svojom článku s názvom „Fašisticko-nacistická väčšina v J. N. odmietla čo i len debatovať o zdobrovoľnení doteraz povinného očkovania“ označil žalobcu ako osobu aktívnu vo verejnom živote za fašistu, súd skúmal, či ide o oprávnenú kritiku, či hodnotiaci úsudok žalobcu. Prezumpciou dovolenej kritiky je chránený len hodnotiaci úsudok, a nie tvrdenie faktov, ktoré v miere, v ktorej slúžili na základ kritiky, musí naopak dôkazne preukazovať sám kritik, pričom platí, že zásadne budú chránené len tvrdenia pravdivých skutočností. Následne súd posudzoval pre účely dôvodnosti žaloby aj ďalšie aspekty, a to: A) Kto bol autorom článku - v danom prípade išlo o redaktora a editora verejne dostupného portálu, ktorý je v postavení novinára, t.j. osoby, ktorá má z hľadiska ochrany slobody prejavu privilegované postavenie. B) o kom bol článok a do koho osobnostnej sféry zasahoval - v danom prípade je jednoznačné, že článkom bol dotknutý žalobca popri ďalšej osobe, samotný žalobca je osobou činnou vo verejnom živote. Žalobcu sa tak článok dotýkal, i keď nie výlučne, pretože jeho predmetom bola téma zdobrovoľnenia očkovania a debata na pôde J. N.. Okrem toho v názve článku - upútavky sú expresívne výrazy a označenia týkajúce sa všetkých poslancov, ktorý nehlasovali v súlade s predstavou žalovaného (fašisticko-nacisitická väčšina v J. N.). Okrem toho je nutné uviesť, že žalobca bol v článku spomenutý vo vzťahu k svojmu profesijnému a politickému životu, nie osobnému, rodinnému, t.j. v súvislosti s jeho činnosťou a prácou. C) Kde bol článok uverejnený - na portáli, ktorého správcom a editorom je žalovaný a ktorý je tiež obsahom niektorých sociálnych sietí. Vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa informácia distribuuje, tým vyššia je miera ochrany osobnostných práv. Inkriminovaný článok bol

zverejnený na portáli žalovaného, ktorého respondentami je vymedzený okruh čitateľov a zástancov zdobrovoľnenia vakcinácie. Ide však o verejne dostupný portál, ktorý má svoje zastúpenie aj na sociálnych sieťach. D) Kedy bol článok uverejnený - v čase, keď sa o diskusiu na tému zdobrovoľnenia vakcinácie pokúšali jej stúpenci na pôde parlamentu, t.j. mal vysoko aktuálny charakter a išlo o vec verejného záujmu. E) Ako boli informácie v článku formulované - nemožno posudzovať len vytrhnutý výrok alebo vetu. Preháňanie a zveličovanie nerobia prejav nedovoleným. V danom prípade je nutné posúdiť, či išlo o fakty alebo hodnotiaci úsudok. V tomto smere za smerodajné súd považuje to, že i keď žalovaný vo svojich vyjadreniach udáva, že to, že označil žalobcu za fašistu je preukázateľný fakt (skutkové tvrdenie), no na druhej strane udáva, že ide o hodnotiaci úsudok. Z obsahu samotného článku jednoznačne vyplýva, že celý článok je úvahou autora na tému pojmu fašizmu v jeho novodobej forme v spojení s problematikou očkovania. Po ozrejmení, ako si vysvetľuje „novodobý fašizmus“ samotný autor sa venuje úvahám o tom, prečo nedošlo k hlasovaniu o sprístupnení diskusie na tému vakcinácie, čím hodnotil postoj jednotlivých poslancov s akcentom na žalobcu. Z vyjadrení žalovaného opakovane vyplýva, že pojem fašista, či nacista nepoužil vo vzťahu k tomu, aby žalobcu (či ostatných poslancov) označil za člena extrémistickej skupiny, ale tým označil konanie pri hlasovaní o tejto téme a jej „zákaze“, teda prirovnával ich konanie s konaním členov fašistického hnutia. Podľa právneho názoru súdu nesie takéto vyjadrenie sa znaky konania objektívne spôsobilého zasiahnuť do cti a dobrého mena každej inej fyzickej osoby v obdobnej situácii. Konanie žalovaného vykazuje znaky neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu, pričom dôstojnosť a česť žalobcu bola vážne a takou intenzitou narušená alebo poškodená, ako to vyžaduje zákon.

38. Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na doterajšiu súdnu prax a právnu teóriu. Napríklad v rozsudku z 27. marca 2001 sp. zn. S. XX/XXXX najvyšší súd uviedol, že „pre samotný vznik práva na poskytnutie morálneho zadosťučinenia je postačujúce čo i len ohrozenie chránených osobnostných práv (t.j. reálna možnosť, že určité konanie objektívne má alebo môže mať za následok napríklad zníženie vážnosti fyzickej osoby alebo ujmu na jej cti)“. Ako príklad možno ďalej uviesť tiež rozsudok Krajského súdu v Trnave z 30. mája 2013 sp. zn. X U. XXX/XXXX, v ktorom tento súd vyslovil, že obsahom práva na ochranu osobnosti „je zákaz akéhokoľvek zásahu, ktorý by bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušenie práv, ktoré sú príkladmo uvedené v § 11 Občianskeho zákonníka <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>, nevyžaduje sa vyvolanie následkov, stačí zásah, ktorý je spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv“. Aj právna teória zastáva názor, podľa ktorého „zásahom do osobnostného práva nemusí nastať skutočné zníženie vážnosti. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>“ (viď publikáciu „Občiansky zákonník I, Števček a kol., C. H. Beck, 2015, str. 83.). Obdobné sú právne úvahy aj autorov ďalších odborných publikácií (viď napríklad „Občiansky zákonník“, Jaromír Svoboda a spol., Eurounion, 2005, str. 42).

39. V dôsledku konania žalovaného došlo k ohrozeniu cti, dôstojnosti a dobrého mena žalobcu, pričom nebolo nevyhnutné, aby k zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti zároveň skutočne došlo. Pri posudzovaní žalobného nároku súd vychádzal z celého kontextu článku, nielen jeho časti (titulku či vety citovanej v žalobe). Predmetom článku je téma zdobrovoľnenia očkovania, resp. diskusia o tejto téme na pôde parlamentu. Žalovaný sa vo svojom článku okrem iného podrobne venuje definovaniu fašizmu a nacizmu. Až vo vyjadrení k žalobe sa žalovaný vyjadril k tomu, ako mienil pojem fašista a poukázal na definície uvedené v článku. Okrem toho vo vyjadrení rozobral štyri vlastné definície tohto pojmu, ktoré však nie sú obsahom pôvodného článku (článku pred nariadením neodkladného opatrenia). Vlastná definícia pojmu fašista žalovaným vo vyjadrení k žalobe je tak podľa názoru súdu v danom prípade irelevantná, nakoľko predmetnom súdneho prieskumu je sporný článok, v ktorom žalovaný označil žalobcu za fašistu. Pojem fašizmus a fašista je v spoločnosti známy a jasne definovaný a z kontextu článku ako aj z vyjadrení žalovaného jednoznačne vyplýva, že žalovaný považuje žalobcu za fašistu a tvrdí, že ide o fakt, ku ktorému dospel logickým myslením, a nejde tak iba o hodnotiaci úsudok, ktorý požíva prezumpciu o tom, že ide o kritiku dovolenú. Vyjadrením žalovaného, že žalobca je skutkovým fašistom/nacistom sa žalovaný dopustil konania spôsobilého „ponížiť“ ho v očiach iných osôb.

40. Podľa názoru súdu je v danom spore nutné konštatovať, že pojem fašista a fašizmus je v spoločnosti jednoznačne chápaný a nemožno tak súhlasiť s tvrdením žalobcu, že neexistuje jednoznačná definícia tohto pojmu. Podľa výkladového slovníka a slovníka cudzích slov je fašizmus nacionalisticko-šovinistické

a rasistické hnutie spojené s totalitným vládnutím. Ideológia tohto režimu obhajuje rasizmu, šovinizmus a násilie. Takto vníma označenie za fašistu (príslušníka fašistického hnutia či skupiny) celá spoločnosť, teda z toho základu je nutné vychádzať pri posudzovaní následkov takéhoto označenia. Označenie fašista tak nemožno považovať ani za nadávku ako hocijakú inú, pretože (nielen) v slovenskom právnom systéme sa spája s extrémistickým hnutím a trestnými činmi s nimi spojenými, teda má aj svoju trestno-právnu rovinu. Neobstojí ani procesná obrana žalovaného, že žalobca je podľa jeho názoru „skutkovým fašistom“, pretože koná tak, že svojou povahou sú jeho činy fašistické. Súd preto osobné filozofické názory žalobcu na tému fašizmus a fašista nemohol zohľadniť, pretože príjemca článku, teda jeho čitateľ vníma pojem fašista jednoznačne, to je pejoratívne a spája si ho s negatívnou nacionalistickou skupinou, ktorá šíri myšlienky rasovej či inej nenávisti a propaguje násilie. Ak by teda chcel žalovaný žalobcu legitímne označiť za fašistu, musel by v konaní preukázať minimálne sympatie či aktivitu so skupinami či hnutiami s takýmto „fašistickým“ podtextom. Žalovaný v konaní uvedené netvrdil a nepreukázal. Žalobca rázne odmietol akékoľvek spájanie s takýmito hnutiami či skupinami. Je preto nevyhnutné konštatovať, že označenie žalobcu za fašistu žalovaným nemá oporu v jeho konaní spájanom s fašistickým hnutím. Aj keď žalobca nahliada na poslancov a výslovne aj na žalobcu, ktorý poslancom jednoznačne je a bol ním aj v čase publikovania článku, ako na fašistov, pretože presadením legislatívy podporujúcej vakcináciu sa podľa názoru žalovaného „fašisticky“ správajú. Odhliadnuc od trestno-právnej roviny, ktorá nie je predmetom civilného súdneho sporu, je nutné poznamenať, že v článku ide o závažné označovanie žalobcu za fašistu a spájanie jeho činnosti s fašizmom bez preukázania akejkoľvek reálnej spojitosti či sympatie žalobcu s takýmito hnutiami. V tomto smere preto súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. XX U., podľa ktorého „ak konkrétna fyzická osoba prezentovaná aspoň niektorých z jej charakteristických znakov je spájaná (aj nedopatrením) s kritizovanou alebo odsudzovanou činnosťou (resp. osobou), ide spravidla o zásah do práva na česť a dôstojnosť takejto osoby. Pokiaľ potom zároveň dôjde k takémuto zásahu verejným publikovaním, napríklad v celoštátnej tlači, takýto zásah bude spravidla objektívne spôsobilý znížiť dôstojnosť, resp. vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere.“

41. Súd preto označenie žalobcu za fašistu považuje za nepravdivé obvinenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje do práv fyzickej osoby chránených ustanoveniami § 11 a nasl. OZ. Ústne alebo písomne vykonaný zásah môže spočívať v rozširovaní nepravdivých správ dotýkajúcich sa osobnosti fyzickej osoby, vo zverejňovaní aj nepravdivých správ z intímneho a rodinného života fyzickej osoby proti jej vôli, ďalej v nepravdivom obvinení z nečestného konania, ako aj v kritike presahujúcej obsahom, formou a cieľom rámec pravdivej, objektívnej kritiky“ (Uz NS ČR z 25.02.2003, sp. zn. XX U. XXXX/XXXX).

42. Pokiaľ sa niekto dopustí konania znižujúceho česť a dôstojnosť fyzickej osoby, je v civilnom sporovom konaní cieľom takto zasiahnutej osoby, aby dosiahla nútené uloženie sankcie tomu, kto do jej osobnostných práv zasiahol. Účelom takejto sankcie, uloženej súdom v primeranej forme a v adekvátnom rozsahu, je nastoliť opätovnú „rovnováhu“ osobnostného vzťahu aktérov skutkového deja, v rámci ktorého došlo k zásahu do osobnosti. Pokiaľ súd primeranými občianskoprávnymi prostriedkami „potrestá“ toho, kto zasiahol do osobnostných práv iného, zasiahnutý subjekt dosiahne satisfakciu „ponížením“ zasahujúceho subjektu. K tomu dochádza tým, že súd zasahujúceho - podľa okolností prípadu - donúti buď sa ospravedlniť zasiahnutej fyzickej osobe alebo jej zaplatiť náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy v peniazoch (prípadne mu uloží obe sankcie zároveň).

43. Ustanovenie § 11 OZ podáva exemplifikatívny výpočet chránených osobnostných práv, § 13 OZ v nadväznosti na to uvádza príklady foriem a spôsobom, ktoré môže zvoliť zasiahnutá fyzická osoba pri ochrane svojich práv. Pre účely preskúmavanej veci súd poukazuje na to, že podľa § 13 ods. 1 OZ má takáto fyzická osoba právo domáhať sa primeraného zadosťučinenia. Primeranosť znamená, že zadosťučinenie má zodpovedať podstate zásahu, zasiahnutej osobnostnej sfére a tiež okolnostiam a dôsledkom zásahu. Občiansky zákonník neuvádza, akú intenzitu „vyžaduje“. V praxi súdov sa spravidla pri difamujúcich zásahoch najnižšieho stupňa intenzity (pokiaľ sú, pravda, splnené všetky predpoklady pre vznik zodpovednosti za zásah do osobnosti) ako primerané volí ospravedlnenie. „Závažnosť“ ujmy alebo „zníženie dôstojnosti v značnej miere“ spája § 13 ods. 2 OZ s prípadmi (situáciami), v ktorých sa nerelutárne zadosťučinenie v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/> javí ako nepostačujúce.

44. Pokiaľ nemajetková ujma spôsobená fyzickej osobe môže byť zmiernená niektorou z foriem morálneho zadosťučinenia v zmysle § 13 ods. 1 OZ, je potrebné zvoliť takú formu, ktorá je v danej veci

primeraná, a tým zároveň účinná. Aplikácia § 13 ods. 2 OZ (spojená s úvahami o „vážnosti“ zásahu a „znížení dôstojnosti v značnej miere“) prichádza do úvahy až v prípade, že je morálne zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 OZ) nepostačujúce.

45. Právo na slobodu prejavu je jedným z pilierov demokratickej spoločnosti, avšak žiadne právo nemôže byť bezbrehé a bezhraničné, teda nemôže byť uplatňované tak, aby beztrestne a bezdôvodne ubližovalo. Ani názorová odlišnosť na problematiku (v tomto prípade problematiku „zdobrovoľnenia vakcinácie obyvateľstva“), nemôže mať za následok bezdôvodné a neobmedzené osočovanie oponenta. Súd má v konečnom dôsledku za to, že žalovaný nepreukázal, že žalobca je fašista/nacista, a tak opakovaným a neoprávneným označovaním žalobcu za fašistu počas celého konania pred súdom došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu. Z uvedených dôvodov súd vyhovel žalobe o uloženie povinnosti žalovanému ospravedlniť sa žalobcovi formou doporučeného listu, ktorého obsahom bude ospravedlnenie v nasledovnom znení: „Vážený pán S.. Š. L., K.., ospravedlňujem sa Vám za to, že v texte článku s názvom „Fašisticko-nacistická väčšina v J. N. odmietla čo i len debatovať o zdobrovoľnení doteraz povinného očkovania“ som Vás na str. č. X označil za fašistu. Zároveň sa Vám ospravedlňujem, že som Vás v označenom texte článku na str. X zaradil do skupiny K. J. N. označených ako fašisti/nacisti. Povinnosť ospravedlniť sa mi bola uložená rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 42C/102/2017 zo dňa 30.06.2020.“

46. Vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- EUR súd vychádzal z § 13 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- EUR, nakoľko za postačujúce nepovažoval zadosťučinenie v zmysle § 13 ods. 1 OZ, t.j. ospravedlnenie sa žalovaného žalobcovi formou doporučeného listu najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Práve uloženie povinnosti žalovanému ospravedlniť sa žalobcovi ako aj priznaná náhrada nemajetkovej ujmy má zákonom zamýšľaný účinok, nakoľko samotný žalovaný v priebehu celého sporu odmietal upustiť od opakovaného označovania žalobcu za fašistu. Žalovaný označoval žalobcu za fašistu dokonca aj vo svojich písomných vyjadreniach, či ústnych prednesoch na pojednávaniach, a teda pokračoval v neoprávnenom zasahovaní do osobnostných práv žalobcu aj napriek nariadenému neodkladnému opatreniu Uznesením Okresného súdu Žilina č.k. XXC/XX/XXXX-XX zo dňa 14.06.2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. XCo/XXX/XXXX zo dňa 23.10.2017, právoplatným a vykonateľným dňa 06.11.2017, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť odstrániť spornú časť textu ako i povinnosť zdržať sa ďalšieho zverejňovania tohto textu. Podľa poznatkov súdu žalovaný nerešpektuje právoplatné a vykonateľné uznesenie o neodkladnom opatrení a v spornom texte, ktorý je stále zverejnený na internetovej stránke žalovaného a sociálnych sieťach, stále označuje žalobcu za fašistu a nacistu. Súd mal vykonaným dokazovaním a to najmä výsluchom žalobcu a N. S.. S. K., F.. M. H. M. G.. S. H. za preukázané, že žalovaný žalobcu neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv poškodil v spoločnosti, vo verejnom a pracovnom živote. V pracovnom živote sa stretol s negatívnou reakciou kolegov, ktorí ho odsudzovali za jeho prepojenie s hnutím, ktoré sa všeobecne označuje „fašizmus“ a ktoré je v širokej verejnosti spájané s pôsobením rôznych extrémistických skupín a dokonca aj politických strán aktívne pôsobiacich na politickej scéne. Žalobca bol vyzývaný na vysvetlenie takéhoto označenia s tým, že jeho verejné označenie za fašistu je neprijateľné pre výkon jeho odborných činností. Rovnako odmietavo sa k nemu stavali aj priatelia, s ktorými sa žalobca v minulosti aj pravidelne stretával, a ktorí začali odmietať spoločenský styk so žalobcom s odôvodnením, že s fašistom sa nemajú dôvod rozprávať a stretávať. Súd má preto za to, že bez finančného zadosťučinenia by sa morálna satisfakcia (ospravedlnenie sa) minulo účinkom nápravy, ktorý spĺňa úmysel zákona odstrániť protiprávny stav. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. X U. XXX/XXXX spočíva právo na súkromie v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. Porušením práva na ochranu súkromia pritom nie je len neoprávnené získavanie vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, ale aj neoprávnené rozširovanie týchto poznatkov a vedomostí. Dôsledkom neoprávneného zásahu do práva na súkromie môže byť zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere, pritom však tento dôsledok nie je jediným právom požadovaným prejavom závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe. Z uvedeného dôvodu ani nevzniká osobe, ktorej bola spôsobená ujma, procesná povinnosť preukazovať, že neoprávnený zásah mal za následok zníženie jej vážnosti a

dôstojnosti v spoločnosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom uznesení tiež prejudikoval, že dôvody priznania nemajetkovej ujmy uvedené v ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú uvedené len demonštratívne. Jedinou podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je, že nemateriálne zadosťučinenie sa nezdá postačujúce. Nepochybnou formou zadosťučinenia sa javí byť ospravedlnenie. Táto forma zadosťučinenia býva spravidla kombinovaná s prostriedkami smerujúcimi k odstráneniu následkov neoprávneného zásahu. V tomto prípade sa súd stotožnil s tvrdením žalobcu v žalobe, že žalovaný bez súdneho konania nemienil upustiť od zásahov do osobnostných práv žalobcu a vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v tomto neoprávnenom zásahu v priebehu konania pred súdom aj naďalej pokračoval, a tak účinným nástrojom nápravy tohto zásahu je nielen morálne zadosťučinenie v podobe ospravedlnenia, ale aj priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške uvedenej vo výroku tohto rozhodnutia.

47. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

48. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

49. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

50. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní plne úspešný, keďže súd jeho žalobe vyhovel v celom rozsahu, preto má voči žalovanému ako plne neúspešnej procesnej strane nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, teda v rozsahu 100 %. O výške trov rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením vyšší súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.